

Talijanski divljaci va Zadru.

Još su nam živo va pamete poruge i poruge, ča su ih ovi dni sipali na nas i našu braću zagrebačke Hrvate podli stvorili, predstavnici kalabrežskih briganti i banditi — „Vandal“ i „barbari“ to su bila još i najlepša imena ča su nam ih davali ti gadi sa „Piccolom“ na čelu.

Mi smo slušali i čitali te poruge i na naša usta bi se na svaku takovu psovku polegal smeđak najskrajnjijega prezira i odvratnosti zbog tolike himbenosti i licumjernosti.

I mi smo napisali onom prilikom ovo: „I to imaju obraza govoriti Talijani, oni Talijani, ki su celi svet ispunili sa strahotami svojega banditskega temperamenta, oni Talijani, ki va jednoj ruke drže rukavicu a va drugoj nož, da ga ture u prsi mirnih i neđužnih ljudi? Nego, mi se nadamo pisali smo dalje, da će doći prilika, kada ćemo njim moć vratit šilo za ognjilo. To smo mi pisali, i Zadaraki događaji od nedelji dali su nam tako brzo priliku, da kalabrežskim Musolinom kalumamo proste uvrede u nečista grla njihova.

Ona smradsna krpa, ka se zove „Dalmata“, ka na sramotu celega civilizovanega sveta izlazi va Zadru, nahuckala je va broje od subote svoje bandite proti Hrvatima va tem grade. I abruceški fakini poslušali smradsnu krpetinu i onako po talijansku stražili kade bi kega našega čapali i ubili.

Dogodilo se je, da su se upravo nedelju za podne na novoj obali šetali gg. Vinko Kisić, glavni suradnik Zadarakega „Narodnoga lista“, Sarić, vlastnik hrvatske knjižare i naš oblu-

bljeni pjesnik Bikard Katalinić Jeretov. Talijanski Musolini navalili ponajprije na g. Kisića i na Sarića a za tim je cela rulja obkolila g. Katalinića. G. Katalinić se okrenul da pozove u pomoć i na to ga neki od briganta izdajnički napal s tupim bokserom i teško ga ranil ispod levega oka. G. Katalinić je na to valje pal na tla i izgubil svijest.

Kada je prišal va se, komad se je domogal do Perliniove spicijarije, kade su mu pružili prvu pomoć. Dokle su njega lječili, dotle je vane rulja divljaka talijanskih urlikala kako divlja zvier: — talijanski banditi navaljivali i nadalje po 20 njih na jednoga našega.

Protakla je krv, krv naših mirnih ljudi napadnutih od krvoločnih bandita.

To je u kratko opis događaja, ki u ostalom ni za nas nikakovim činom. Va krvo je od kalabreza, da se ponajaju kako pravi barbari. Divljačtvo je njim prirodjeno — ubojstva i razbojstva su kod njih na dnevnom redu. Po tom mi se svemu tomu krvoločtvo ne čudimo — ali se čudimo vladi, ka još vavek pokriva ovakove junake i gdje god more ona ih ispričuje i — opravdava.

Ono ostavimo mi vladu — mi znamo najbolje, koliko moramo da od nje očekujemo. Ostavimo ju dakle i povučimo paralelu mej događaji va Zagrebe i mej onemi va Zadru.

Va Zagrebe poganska krpa „Srbobran“ huckal je proti Hrvatima, vrdjal ih i rugal im se let i let. Naši ljudi tamo, mirni kako janjci, podnažali su to neko vreme, najzada im je zavrelo i dali su onem ki su ih vrdjali poštenu lekciju.

Va Zadru poganska krpa „Dalmata“ huckala i hucka proti Hrvatima, vrdja ih i njim se ruga već od let i let. I kako da sve to ni dosti, ta poganska krpa hucka svoje bandite da i oružjem napadaju na Hrvate.

I nekoliko Hrvata prolazi ulicom mirno a banditaka rulja ih napade kinetkim oružjem: s bokserima. Proteče krv. Naši ljudi va Zadru i okolice to gledaju — gledaju i — trpe neko vreme. Nego pride jedan dan i u ljudeh zavre krv. I koliko bi okom trenul ustane sve ča je va Zadru i okolice hrvatskega i — dogodi se ono, ča se je nedavno dogodilo va Zagrebe. Ki će bit temu kriv? O tom neka razmišljaju oni kojih se tiče dok su na vreme. A do tega će i doć, hoće za sigurno, ako se za vremena ne stane na glavu prokletoj talijanskoj kački.

A onda? Ča će onda pisat talijanski i drugi nemško-čifutaki foji? Neke pišu ča ih je volja, nam nije za to skrb ni briga. Oblasti su tu, zać one dopuščaju da do tega prihaja. — Narodna čast je prvo na sveta, a kad nimamo nijednoga. ki bi nam tu čast branil, branit ćemo ju sami. I hoćemo. Zać ni mogade ni pomislet da bi Hrvati, va rukah od keh se nalazi cela Dalmacija od Raba pak do Kotora, da bi ti Hrvati pustili, da ih još i napreda vrdja ona banditaka rulja zadarških talijanskih fakina.

Svanuti će „dan od gnjeva“ i dan osvete. I mrski, barbarški lupeži i napadaći će žet ono, ča sada seju. Napadnutim žrtvam u obće, a našem prijatelju Jeretovu posebice, naš srdačni pozdrav uz poklik: **Gori srca!**

Dopisi.

Iz Kastva nam pišu. Dne 29. o. m. j. priređuje pjevačko društvo „Sloga“ u Zametu a društvu sa „Istarskom Vilom“ iz Kastva skupni koncert i ples u Sloginim prostorijama u Zametu. — U koliko smo mogli doznati, bit će tute deklamirajna, pjevanja, tamburiranja, šaljive pošte (gori uši mladi ljudi!) igrokaza i svega onako po malo, kao na Božić oraha. A bit će i vartrometa pak i drugih umjetnih ognja. Krupa pak svemu bit će divotna glazba vrlih Jelačićevaca (ako u zadnje vrijeme ne odpovedu kao zadnji put.)

Kako vidite, bit će jkraće zabave za mlado i staro, muzko i žensko, ošefjeno i neošefjeno ili kako se ono reče po domaću, bit će zabave i veselja za popa i fratra.

I do istine, mi koji poznamo u dušu odbor ove zabave, možemo već sada utvrditi, da će to bit u Zametu zabava, kvkvih se malo u našim stranama vidi, jer taj hvalevrdni odbor ne žali u ničemu truda ni vremena pa ni troška, samo da čim više pozabavi svoje gostove. O tomu smo se već imali prigode osvjedočiti.

I tako je pravo! Nego nastaje pitanje dali se i publika odazove u onoj mjeri pozivu odbora, u kojoj on to zaslauže? Podnipošto! Dapače možemo reći, da odbor više manje do sada ostao je kod svih svojih zabava — razočaran.

Tako je žalibože! Jer oni, na koje se najviše računae, niti dođu, nit o sebi glasa daju —

Uzmimo Zamet s političkoga gledišta moramo utvrditi, da je ta točka izložena pogibelji da se izrodi, pak da hrvatskoj Istri za uviek okrene ledja.

U Zametu ima sva sila vrlih radnika, koji su većinom zaposleni u riečkim tvornicama, pak koliko ovdje, toliko i drugud

— Praha koliko nam drago — bil je odgovor.

— Ča nismo imeli danas jutro za ručnu strašno tvrđi holandski sir?

— Aj smo, ter sam ja noć prebil na njemu“.

— Koliko je još tega sira?

— Više od tri ducini.

— Ki zna ako bi šili va naši kanuni?

— Po svetoga Kirina, to ćemo provat.

Ja grem sam dole brzo kreac — rekla je lajtnant i šal je pod kvvertu.

Malo minuti za tem šal je naprvo brod Sv. Marija, ki je bil najveći od uragvajske floti i počel je snova hitat. Na svum forum iz svojih kanuni. Prva balota proletela je mimo argentinskoga admirala i urđila va glavni jarbol. Tu se rasletela na tisuće kuni i dala svem vrdžajega straha. Druga balota tresla je dva mornara blizu admirala, ubila ih na meste, a onda urđila va daske po strane, da su sve na kuni šle. „Strapsels!“ zakričali su oficiri; „to je lopotvki i proti pravu od nacijoni!“ Oni od broda sv. Marije su jako dobro gadjali, tako da je malo šal svaki put ubijen ki god Argentinac. Celi im je brod bil pokrit a nećim belim. Kad je slededa balota rasula više njih, zapovedel je admiral, da se povuče nazada. Kad su bili već odmakli, urđivili su se, ča su Urugvajci pucali na njih sa iz širapnaka, nego s balotami od sira. Za ta veća sramotu

PODLISTAK.

Svega po malo.

Sakupil Barba Frano, Vrhunac Strpljivosti.

Najstrpljiviji čovek od svih, ki su na ovom svete živeli, bil je za stalno dr. Cooper engleski učenjak u Linkolnu.

Osam pneh let se mučil, dok je bil sakupil trejset i tri tisuće novih besed. — Imal je pak jako zločestnu ženu, ka ni bila čuda bolja od vraga. Jedan dan kad ujoj je bil muš po poole vane, zela mu je sve te karti kade su bile te besedi napisane i hitila ih va oganj. Kad se je muš vrnul doma, rekla mu, da je sve uređila va njegovoj kamare i da je hitala nekakove stare kartični va oganj, da kamara ne smrade. Pa ča mislite, ča je taj učenjak na to storil? Mesto da ju dobro nabuba, kako bimo mi drugi storili, nije joj nego rekao: — Dina! Ti mi dajš čuda teškoga truda.“ — Na to se valje posel za stol i počel je pisat. Tako je delal novih osam let, da nastavi ono, ča mu je zločestna žena va jedan hip uništila.

Iz života kralja Ljudevita Filipa.

Va mesece julije leta 1830. poslali su od svih kraji va Franczkoj deputacije svomu kralju Ljudevitu Filipu.

Jedan Englez je otel sve to videt, pak je prišal va Pariz i šal valje pred kraljevsku palašu. Tu je našal čuda sveta, pak je pital, ako se je kralj već pokazal. „Je, je“ su mu odgovorili, „al baš ov čas se je nazada potegnul“.

— Ah! to mi je jako žal; ja sam prišal na fatu poštu va Pariz samo da ga vidim“.

— Ako vam je baš do toga — rekla mu je jedan sused, ja ču vam ga činet videt. I počel je kricat, koliko god je mogal: „Živio Ljudevit Filip! Živila konstitucija!“ a drugi svi za njim. Malo za tem odprla se poneštra od balkona i kralj je stupil van posdravil lepo i povokal se nazada.

— Ja sam kuntenat — rekla je Englez — jako kuntenat, al mane su rekli, da ga se more videt obkoljenega od familije s banderum va rukah.

— To je najslagje — rekla mu sused, — dajte mi pet franki, pak ču vam ja pribavit taj užitak!

— Vrlo rado — reče Englez — evo vam pet franki!

Sused je spravil beći i počel s jakem glasom kantat poznatu onda pesmu: „Orleanski soldat od trobojne banderi“ — a svet za njim. Kantali su tako dugo, dok se ni kralj pokazal na balkone s banderum va rukah i obkoljen od svoje djeca.

Kad se opet sve umirilo, nagnul se je

dobri sused do uha do Engleza pak mu rekao: — Bite ga morda želeli videt kako kanta? Ma to je malo teže, pak čete mi za to morat platit deset franak.

— Mane je pravo! — rekla je Englez.

Dobri sused je počel na to s onemi, ki su bili okol njega, za sve moći kricat: Živio kralj! Živila konstitucija! Maršljena! i tako su kricali celeh deset minati, dok se ni kralj opet pokazal. Čim je stupil na balkon počeli su svi kantat Maršljenu; on je tu ostal neko vreme, počel s narodom skupa kantat i daval je s nogum takt. Englez je bil vas zvan sebe. Kad mu je pak prijami sused rekao: „Dajte mi sto franak, pak čete ga videt tancat“, Englez je mislel, da je te kumedije već dosti pak je šal ča.

Siri za baloti od kanuna.

Pred više let bila je vojska med republikum Argentinum i Urugvajem. Na moru su se potukli pred samem gradom Montevideoom, kade su bili argentinski brodi nazad potirani. Kako se to dogodilo čemo sada čut.

Na glavnomu brodu od Urugvajja ponestalo je municije. Prvi lajtnant pritekal je admiralu, da mu to javi. „Neprijatelj neće nikako da uzmakne, a mi nimamo ni božje baloti“.

— Imamo još praha? — pital je admiral.

danonice dolaze u doticaj na tuđim elementom. A mi znamo, što su riečki Talijanci! Njihova politika većinom sastoji sva u tomu, da se izrugavaju svemu što je hrvatsko, pak koje čudo, kad bi naš prosti puk u onim stranama podlegao toj talijanskoj napaсти?

Mi smo imali prigode nazad tri četiri godine više puta čuti, gdje tamošnji inače vrijedni radnici talijanski pjevaju, dapače čak talijanski među sobom govore. Danas ipak krenulo je nekoliko na bolje u čemu ide ne mala zasluga tamošnje pjevačko društvo „Sloga“. Danas oni naši čestiti ljudi sa svim zanosom pjevaju milozvučne hrvatske pjesme, pak češće i svoja junacka prava kite hrvatskim trobojnicama. To im služi samo na čast, kao što i „Slogi“ koja ih drži na okupu.

Vrijedno je dakle da se baš „Sloga“ čim više podpomaze i sborom i tvorom, jer propade li ona, propasti će također prije ili kasnije. Ilike nađe, koje se polažu u ovaj narod.

Evo lijepe zgrade uprav sada, pak ajde tko činom, tko riečju, a tko mešnjom neka se podupre ono velezasluzno društvo. Ljepše će se sada nastaviti napredovati, nego li kad propade „Sloga“ početi na novo krciti. Mi bi preporučili i umolili naše vidjenije ljude, da uhvate ovu lijepu zgradu, pak da i oni osobno pohite među Zamečane, da ih puk upozna, da izmjeni s njima koju riječ. Zaista neće biti na odmet.

A ne bi škodilo, kad bi koji ovako od naših prvaka i kroz godinu prošetao se k njima, da malo osvježi i ojunači onaj vredni puk.

Imali smo prigode čuti predbacivanje da kada nekoli naši prvaci zalaze češće po Kastavčevini, pak okupe puk oko sebe, da mu koju probore i u kojejem ga poduče, da zašto ne bi došli kadkad i do Zameta, gdje bi ih narod primio otvorenim rukama, jer je željan njihove rieči.

Dakle gospodo na 28. o. m. da nas bude čim više na okupu, da se provelimo i razgovorimo sa našim Zamečanima. Do vidjenja!

Domaće vijesti.

Početak delovanja presvetlog biskupa Nagela liht glas vapjućeh lovranskeh faknli. Naši čitatelji znaju, da se već od nekoliko vremena događaju va Lovrane. Nekoliko naše mlade gospode i gospodjica sabralo se va društvo želeć navaditi se igrat na tamburice. I naša se dična mladež vježbala i vježbala a s početka ju je kod tega podučavaj naš vredni g. kapelan Gortan. Je to kakovo čudo? Ni — zač mi znamo

su se mogli barem s tem tešiti, da imaju barem sada zira dosta za južinu.

Ovo šve ni izmišljeno, nego je prava i živa istina.

Najbolji savet.

Va Ameriko je bil jedan put dibatiment pred jurati proti jednemu čoveku, kega su tužili radi ubojstva. Branitelj njegov ni prišal na sud, tako da se ne bi bilo moglo prez njega početi s raspravom. Al med slušateljstvom bil je i znameniti advokat amerikanski Bartols. Čim ga je opazil predsjednik od sada obrnul se je k njemu pak mu rekao:

— Gospodine Bartols! Budite tako dobri, pak prezmite vi obranu. Hote s ovam čovekom va onu kamaru na strane, poslušajte ga, ča vam ima reć, pak mu dajte najbolji savet, ča ga budete znali.

Bartols se povukal s arestantom va tu kamaru, a ina jedno pol uri se vrne va salu al sam prez arestanta.

Slušao ga zapita: Kade vam je tuženik? a advokat mu odgovori: „Vej si ga zlodej, gospodine predsjedniče! Kad sam bil čul, ča mi je sve imel reć, otel sam se držat vsašega naputka, da mu dam najbolji savet. Je sam mu za to rekao da bim ja, kad bil na njegovem meste, gledal da ča prej ča pobegnem. On ni čuda za temi besedami čekal, nego je šal k poneštre, skočil dole i vrag zna kade je već sada.“

da talijanski pop abate Perosi daje i dapače dirigira javno pred svetom koncerti. Nego to je talijanski pop — njemu so sve dopušta, jedino se našemu Hrvatu kapelanu vidi v oke svaku i najmanju slamicu. Danke kada je naš presvetli Nagel čul, da se lovranski talijanski fakini jade na naše tamburaše, on je valje zabranil našemu kapelanu, da ne sme već podučavati one naše mlade ljude igrat na tamburice. I s tim je pobožni Nagel strašno ugodil lovranskim fakinom, on njim je tako ugodil, da su po Lovranu kako neki vrišćali: „Anche il vescoro tien con noi! Eviva l' Istria Italiana!“

I fakini se vesele temu, a s njimi se veseli i dobri nemačko-talijanski biskup Nagel — i on se veseli, da s s njim zadovoljne one kalabreške njegove ovice va Lovrane. — Inšona — svi veseli! tutto el mondo come una Pasqua!

Nego, za reć pravo, ni mi nismo jakotužni. Zač nam je glavno to, da naši tamburaši i unapred igraju. A mi moremo već danas javiti i nemško-talijanskemu biskupu Nagelu i njegovim kalabrežkim ovičam va Lovrane, da će naši tamburaši va Lovrane tamburati i nadalje. Oni će tamburat dotle, dok bude volja nas i onih ki igraju.

Mi hvalimo g. kapelanu za trud ča ga je do sada uložil, da naše tamburaše koliko bolje i ljepše uvježba, ali mi moremo i bez njega napredovati, a tako čemo i učiniti. Već je priskrbljen novi i pravi učitelj muzike, ki će naše dične tamburaše i tamburašice dalje vaditi.

Taj gospodin će dolaziti va Lovran nekoliko puti na tjedan, da drži škola tamburanja. Smo jako znatiželjni, ča će na to pobožni presvetli Nagel va Trst!

Stvakako i ovo je dobro, da se zna s kakovom biskupom imamo posla. Mi smo znatiželjni, kako će ga naši ljudi dočekati kada bude prišal va ove naše strane hermat! Zač ako presvetli Nagel misli, da smo mi tako bedasti, da čemo ljubiti one ruke, ke nas tako — presvetli se va tem krtovara. — Passati i tempi che .... ecc .... ecc ....

Krstić bil otel na Volosko va prižm. Čujemo da je Krstić učinil molbu, da bi mu dopustili poč sedet va prižm na Volosko a ne va Trst, kako bi po zakone moglo bit. Ča bi to reć, da on pita tu graciju? Najzada trščanski su prižmi svetloji, čišći i komodnej? Nego ta Krstičeva antipatija do trščanskeh Jezovitari sudi se svakojako. Neki govore, da su voloski prižmi va takovem pozicione, da čovek more lepo razgovarat s ljudi, ki od z vani prihajaju (a la Rižo, Pirija itd.) a drugi govore, da je Krstiću na Voloskem bolje, zač da je on va našem prižme nekako kako doma. Čemo videt ča te oblasti na to ...

Zabava u „Zori“. Subotu na večer bila je va našoj „Zori“ zabava našega domačega pjevačkoga i tamburaškoga društva „Lovor“. Najprvo je bil koncert s 12 točaka, od keh je jedna bila lepša od druge. Naši vredni pjevači odpjevali su nam 6 preliepih pjesam, a odpjevali su ih tako liepo i točno, kako još nikada do sada. Najviše pljeskanja su pobrale pjesme: „Milkina kuća“ i „Jadranski zrcvi“. I va istinu, čemu da se ne dopade ono ugodno i mlo narodno pjevanje. Z jednom besedom: pjevači „Lovor“ su si ovaj put upravo osvjetlali pošena lica. Oni zaslužuju svaku hvala i svako priznanje. Živjeli!

A ča da rečemo od našeh tamburaši? I na tamburama se odigralo do 8 komadi, ali kako se to odigralo? Mi smo imali prilike slušat tamburaše kako se ono reče od „zanata“, ali takove preciznosti nismo nigdje našli, kako upravo u naših tamburaša. Pa ne samo točnost i preciznost, nego i neč drugo smo našli mi puli našeh dičnih tamburaša, a to je osjećaj liht čučenje. Zač zaludo je: pjevanje i tamburanje ni „verglec“ aliti organet, ki trubi onako kako se ga vrti; i kod pjevanja i kod tamburanja mora da sudjeluje i srce i duša; ako tega ni — onda pjesma nije pjesma — već jednostavni prosti „verglec“. Naši tamburaši su to dobro

razumjeli pak je bila upravo prava milota, slušati ih, kako su im se glasi mlo sklada- li i ljevali s drhtanjem onih milih lica ... To je veliki napredak, a znak je to, da će naš „Lovor“ doći upravo na liepi glas bude li samo tako napredoval.

Čudit se moramo pak i diviti upravu društvu a osobito onom velevrednom i zaslužnom društvom kapelanu g. A. Gervaisu, ki je mogal, da va ovo, razmerno dosta kratko vreme učini od „Lovora“ ono ča je to društvo danas. Živio!

Nakon koncerta občinstvo se je zabavljalo po domaču, dok se je va dvorane od „Čitalnica“ mladji svet uhvatil u kolo, pak ala, neka se vrti!

Sve je bilo jako lepo na toj zabave, samo jedno ne moremo premućat. Domačega je sveta bilo jako malo. To odsudjujemo: drugi narodi znaju drugačije poštovati svoje, za to i napreduju. Neoprostiva bi bila sramota za Opatiju i Volosko, kad bi recimo naš dični „Lovor“ morao propasti s nemarnosti i nehaja samih naših ljudi. Radi tega kada nas drugi put „Lovor“ pozove na svoju zabavu, (a to će bit nadamo se koliko prej,) gledajmo da se njegovemu rodoljubuemu poziva odazovemo svi. „Lovor“ to i zaslužuje va svakem pogledu.

Kalabreška gimnazija va Pazina. Prva sredu otvorila se je va Pazine nova zgrada va ku se je strpala talijanska gimnazija. Na tu svečanost prišal je pokrajinski kapetan stari Matjio i zastupnik vlade. neki barun Weissenbach. Albokat Costantino Costantini (to nisu dva Costantina nego jedan sam) držal je velu govoranciju. Mej ostalim je rekao, da kada je guveran va Beča leta 1898. ustrojil hrvataku gimnaziju, da su se njim, Talijanom, počele trest brageše. (Le nostre gambe, rekao je, cominciarono a farci Giacomo! per il pericolo che ci sovrastava) i za to da se je valje ustrojila talijanska gimnazija. —

Bože moj mili i dragi! Kako se more imet straha od jedne hrvatske gimnazije? Ča ona ima takovu moć, da bi mogla preko noći obrnut jedno celo mesto i učiniti da svi Talijani postanu na jedanput Hrvati? Na Voloskem je na primer toliko let talijanska škola, pak, pak je za to ipak Volosko ostalo hrvatsko!

Dakle: ili je hrvatski jezik isto tako kulturn, kako i talijanski, tako, da je istim Talijanom sve jedno, uče li jedan ulje pak drugi jezik, ale pak je va Pazine i okole njega: narod tako malo talijanski podkovan, da bi ga jedna gimnazija činela obrnut banderu? Neć mora bit, a ča je da je — nam je i jedno i drugo dobro. Za nas je važno to, da je sam Costantino Costantini priznal, da je njihova kalabreška gimnazija ustrojena na „dešpet“ Hrvatom, uz prkos tužnemu našemu kmetu, čemu Talijani nisu oteli dopustiti, da se ući va svojem jezike. Sada pak, kada je naš kmet dobil svoju gimnaziju, Talijani su podigli drugu, suvišnu i nepotrebnu, za ku mora on plaćat debele štivre va franjkah i va školskeh takсах. Tako eto delaju Talijani, da osiromaše naš ubogi narod u Istri.

To je moral znat i on baron Weissenbach, ki je mogal on svoj govor pastit za jednu drugu bolju i pošteniju priliku. On je rekao mej ostalim, da mogu svi oni, ki su čagod doprinesli „ovemu lepemu delu“ (baš lepemu! op. sl.) da moru se s tim podičiti. Lepo gosp. barune. Naš nevoljni kmet će se podičiti z jednom onakovom nepotrebnom gimnazijom, ka se uzdržava s njegovimi žulji? Ale pak će se s tom Vašom gimnazijom podičiti onih 18 tisuć naše hrvatske dece va Istre, ka nimaju nikakove škole, dočim im roditelji moraju plaćat debeli franjki za tu vašu gimnaziju?

Vi znate kako je postala ta prkos-gimnazija? To ste čuli ča prej nego ste počeli i vi govoriti. Ona je postala od jada proti našoj — od jada, a ne od potrebe. Zač da je bila potreba takove gimnazije Talijani bi ju bili ustrojili prej. Ter od leta 1872. do 1898. su imeli dosta vremena za to. Od tega vidite i sami, da je ta gimnazija učinjena za „dešpet“, a po tom je ona sama po sebe nelepo delo. I Vi gosp. ba-

rane, vi ste takovemu velelepemu delu zaval: Vivat! crenat! i forest! ...

Ja, ki nisam ni baran ni zastupnik c. k. vlade kličem: Per eat!

Krstičeva devica pred sudom. Na 23. o. m. obdržavala se je va Trste rasprava proti Krstičevoj devici, ka je kako je poznato obtužena poradi čedomorstva. Sudu je predsjedal, to se već zna, Pederczoli, prokurator od štata bil je dr. Chersich a obtuženicu je branil dr. Mandel.

Najprvo se javi Pederczoli i — na veliko čudo svih prisutneh reča, da će se rasprava držati pri zatvorenih vratu. Obtuženica gđa ovako:

„Va meseco marčo g. 1901. prišla je k Ambrozinke na Matulji Jovana Gošar za devicu. Tu se je ona s Krstićem svezala va jako intimni relazionali i ostala je noseća. Nju je bilo tega nam, i gledala je, da skrije svoje stanje, pa se je za to tužila Krstiću. Nego Krstić njoj je govoril, da on će njoj benj nać jednu kamaru v Reke i da se neće ni jedan akorizit od ničesa. Nego Krstić nije spunil svoje obećanje i Krstičeva frajarija je ostala puli Ambrozinke.“

Ono ča dalje sledi naši čitatelji već znadu od prej.

Prizvana Krstičeva frajarija da odgovori na pitanje sudca, ona iskaza sve kako je u obtužnici. Ona je priznala, da se je s Krstićem frajala i svoje hladnokrvno pripovedela strašan zločin, ča ga je učinila. Prizvana, kako svedok, stara Ambrozinka, ona je opet rekla, da se ni nikada akorizila da bi Krstić i njija devica bili va intimnih relazionali. (Čudno, da joj nisu to povedeli! Opazka slagara.)

Zandar Dernjević je svedočil, da mu je Krstičeva frajarija, današnja obtuženica, ispovedela, da ju je na neki način moralno (moralmente) Krstić nagal na zločin.

Branitelj dr. Mandel va svojoj obrane rekao je, da po njegovom mnenju ima i jedna druga teza, po kojoj bi se moglo nekoga trećega samrasti pravim počinilejem zločina, no tim pitanjem da se ni ni jedan bavil, pa da i on ne mari baviti se tim.

Naši čitatelji će lahko pogoditi kega je on tu misel ...

U ostalom bil je pročitan i jedan dopis oblasti od mesta va kem se je rodila Krstičeva devica i od tega dopisa proizlazi, da je Krstičeva frajarija poznata kako nezakusna djevojka, za ku je nemoguće pomisliti, da bi mogla počiniti čedomorstvo, prez da ju ki na to nagovori.

Državni odvjetnik je najzada juratom predložil pitanje, na ko su jurati odgovorili sa 9 ne proti 3 da. I tako je Krstičeva frajarija riešena od obtužbe. Državni odvjetnik je proti temu rekurl, i za to su ju još pridržali va prižme.

Nego taj rekurs neće i onako imet nikakovega uspjeha i Krstičeva frajarija more se već sada veselit, da je slobodna i čista kako najbelleja rožica.

Kad je utok na večer prišla o toj odsudi viest k nam na Volosko, naši ljudi se nisu ni najmanje skomponili. Valja naime znat, da su jurati dva dni prije tega proglasili nevinim jednega Kalabreza ki je ubil jednega drugoga svojega pajdaša. „Piccolo“ je za tega Kalabreza pisal da je „intelligente“ e che parla ben in lingua. Jurati su ga riešili. Tako su riešili i Krstičeva frajariju. A Krstičeva frajarija pjeva sada sva vesela ariju od „Cavallerie rusticane“:

„La Giovannina

Bianca e pura

Come la camisia.“

A naši mački? Oni drže za stalno i tvrdo su si zabilu va svoju glavu, da se je ono malo dete samo zagušilo, samo razrezalo na bukunić, pak se najzada i samo pohitalo va provaš.

Svakako državni odvjetnik ni bil tega mnenja, zač je rekurl va Beč ...

Nego ova odsuda ne more ako ne podignut ugled našega sudstva va našem Primorje i mi kličemo:

— Eviva la giustizia! Eviva la Giovannina Gošar! Eviva la morosa del Krstić!

A ou mali?

Koga ni — taj ne jil!

Ma znanje lovranskim tamburašem i tamburašicam. Od 1. oktobra dalje podučavati će naše tamburašice i tamburaše izvrsni učitelji glazbe veleposlanik kapelnik opštinskoga „Lovora“ g. Artur Gervaisa. Čestitamo našim tamburašem na velevrednom učitelju, pod kim naš „Lovor“ tako lepo uspevali živio Gervais! Živjeli naši Lovrančani i Lovranke!

Gabriele d' Annunzio vulgo Rampagnotta. Ta individuo da slaža sada nekakova klombasiju na čast naše Istre. Va njoj da će stić: „italia favella, Dante a Pola, cuore immortale“ sve stvari, ko mi i jesmi znamo preč njega.

Is zahvalnosti mi mu šaljemo današnjom poštom ova pjesmica:

Caro Rampagnetta
Dolce mio pojetta
Ki po ceste — oh šajetta!
Neč pometa — —
Tutta Istria aspetta
La tua canzunetta,
Dolce come una polpetta,
O del porco la spalletta
Caro Rampagnetta
Manda la canzunetta,
Guarda o mio pojetta,
Che la sia un po' sporchetta
Come ogni tua canzunetta —
Caro Rampagnetta
Dolce mio pojetta,
Ki po ceste neč pometa
Mi te kavo la baretta — —

Ovako pozdravlja Istra svojega prijatelja d' Annunzia, za kega „Piccolo“ govori da ga je pred malo vremena madrun stisnuo, ma da kada mu to prodje, da će se valje dat na pisanje pjesme našoj Istri.

Komisijon radi ribarenja. U mesecu oktobra držati će se u obćinskom uredu na Voloskem komisijon radi ribarenja. Na taj komisijon pozvani su jedan delegat obćine Labina jedan obćine Mošćenice, jedan obćine Lovrana i dva iz obćine Voloske. Tu komisija voditi će nadzornik ribarenja gosp. Lovri a prisustvovali će i lučki kapetan iz Pule gosp. Milinković.

Komisija ima odgovoriti na stanovita pitanja već pripravljena i viećati će dva dana. Moći će se razpravljati i o predmetu koji nije u programu ali taj predmet valja predložiti za dnevni red drugoga dana na koncu razprave prvoga dana.

Komisija ima izpitati i odgovoriti na pitanja kako se može pomnožiti riba i poboljšati stanje ribara.

Našim delegatom bi mi preporučili da predlože neka se zabrani ribu loviti po bradocih u letno doba — jer ako ide ovako napred kako do sada, ne ćemo imati do malo godina niti znaka pismojha ni raka koji sada živu u našem moru.

Zabraniti bi se moralo bragocem i loviti mrežami sa malim okom a i to da ne bi imeli bragoci loviti ako ne u daljini od 2 milje od kraja jer loveć bliže kraja uništaje se najviše mlada riba.

Izložba u Opatiji. Va predzadnjem broje našega „Narodnega lista“ progovorili smo o toj izložbi i preporučili smo našim prijateljima, da se potrudje do umjetničkoga paviljona na Slatine, i da razgledaju slike, ča su ih izložili razni umjetnici, od kojih treba osobito spomenuti našega proslavljenoga Cracića, gdježe Štefanija Glax, Leo Litrow, pak znamenitoga slikara Ungera itd.

Nego ta izložba mera da u prvom redu zainteresuje nas Hrvate radi ručnih djela ča ih je izložila tvrdka Berger iz Zagreba. Sve te ručne radnje napravile su hrvatske ruke.

Mnoge od tih radnja potječu iz jako starih vremena, pak su najboljim odgovorom onim, ki nam govore da smo barbari. Barbari su oni, kim je kako i Kalabrezom vavek v rukab rasbojnički štitel, a ne mirni i vredni ljudi, ki su s iglom v ruke mogli učiniti onakove lepe stvari.

Mi preporučamo svima, a osobito našem krascemu spoln na Voloskem i v Opatiji, da ne propuste razgledati tu lepu izložbu.

Novi Lloydov parohrad. Prokjašer je u Trstu u kantieri sv. Marka potisnut novi Lloydov parohrad „Salzburg“, te je velik kao „Gorizia“ ili „Dalmatia“. Ima 2900 konja snage. Ovo je 340. brod, koji je i inače iz onog kantiera.

Za družbu sv. Cirila i Metoda za Istru sakupljeno u Pulj na parobrodu „Fiume“ 3 K među Vološćacima i Dražanima.

Kod Joškota na Voloskem sakupilo se na predlog kapetana Antona Poščića 5 K. Ovi sa iznosi izručeni g. družbinom blagejniku u Voloskem.

G. Rafael Kundić predao je svoju mersaru na Voloskem g. Ivanu Večerinu. Gosp. Kundić zahvaljuje se svim svojim donadašnjim mušterijam uz toplu preporuku da se od sada napried služe kod našega rodojuba g. Ivana Večerine.

Izgubljen pas. U petak dne 19. o. m. izgubljen je u okolici sv. Mateja, lovački pas žuto boje. Tko ga je našao neka se izvoli prijaviti g. J. Mohovića u Opatiji.

Razne viesti.

Košutova svečanost. Dne 19. o. m. proslavili su Magjari 100-godišnjicu Košutovu. Svečanost počela je sa misom i prođikom o Košutu a protestantskoj crkvi gdje su bile prisutne sve korporacije i svi službeni krugovi osim — vlade. Inače su svečanosti prisustvovali sve stranke. Sabor zastupao je saborski predsjednik grof Appony sa imponantnim brojem zastupnika svih saborskih stranaka.

Poslie mise išla je velika povorka na Kerepeško groblje, gdje su nad grobom Košutovim držani govori i položeni nebrotjeni vienci. Među ovima položio je viencu u ime sabora njegov predsjednik. Poslie toga pologao se temeljni kamen za Košutov muzej. Izrečeno je mnogo govora. Prvi je govorio načelnik grada. Na večer bila je razsvjeta bez poziva, osim toga pripravilo je auevčelište Košutovoj obitelji serenada. Bilo je i demonstracija pred operom i kućama, koje nisu bile rasvijetlene, ali je policija rastjerala.

Velike neprilike pripravljali su policiji i redateljska svečanosti, socialiste. Višeputa su zatvorili put do kuće Košutove obitelji, gdje se imala prirediti serenada. Pol sata su ih moljali, da puste pjevačka društva ali socialiste nisu popustili, dok ih nije policija silom potisnula prama muzeju. Ipak ih je mnogo ostalo, pa dok su pjevači pjevali himnu, nisu htjeli skinuti šešira. Narod se je zgražavao, a vatrogasci su im palicama izbijali šešire sa glave.

Kad su pjevači svršili serenadu, zamoliliše socialiste od njih lampione i onda de 1000 krenuše Kerepesievom ulicom. — Pošto im redarstvo ne dađe napried, skupeše se oko opere i tu počese demonstrirati. Deseć puta pozvali ih je redarstvo, da se rasidja. No oni su sviđali i vikali. Najposlije je okončano redarstvo učinilo nervalu — naravaki bez oružja! Nekoliko ih je uhitilo, ali nisu htjeli poći s njima, nego se legoše na zemlju. I jer nije bilo druge, naručili redari kočije. Sad su socialisti ustali i posjeli u kočije, dižaci pravu buku — smjeha! Onda su ih odvezli, a uhićenici su mahali drugovima i svi se silno smijali. Magjarske novine vele, da su svakako htjeli nekim pokvariti svečanost.

Maujih demonstracija bilo je i u pokrajini proti onima, koji nisu rasvijetili ili u obće slavili Košuta. Svetkovanje su svuda i škole te nije bilo predavanja. Dućani su bili zatvoreni, a svi poslovi obustavljeni.

Veliko prosvjerenje u Beču. „Länderbank“ va Beče je jedna od najnamenitijih i jako poznatih banka od celega sveta. Va toj banke bil je va službe neki Jelinek, ki je va nekoliko vremena proneveril niš manje nego 4 milijuni i 600 tisuć krun. Jelinek je pobegao ča.

Kod grada Kremisa našal je jedan stražar na obali reke Dunava crn i tvrd kloknk i jednu oveća torbu. Va toj torbe bilo je nekoliko papira i listi, ki su adresirani na Jelineka. Po tom bi se moglo sudić, da se je Jelinek utopil. No, va Beče

drže, da on se ni utopil, već da je one stvari onda pustil nepoštu za to, da se je utopil a da ga policija ne bi iskala. — Medjutim se dela sve moguće, da ga se nadje.

Štrašno ubojstvo va Bologna. Poznati i glasoviti profesor Murri ima kćer Teodolindu, ka je bila oženjena za poznatoga grofa Bonmartini. Ta se je grofica Teodolinda zjasjedno a nekim mladim lečnikom Nardi dogovorila s bratom advokatom Tulhom Murri, ki je ubil grofa Bonmartini na najstrašnji način. Svi tri krivci su zatvoreni. Takova se ča more dogoditi samo va jednoj pokvarenoj Italije.

Va Martiniške gre od zla na huje. Vulkan Mont Pelé još vavek baca vatru, tako da je gornja polovica otoka za svem sega zapušćena od ljudi, kem va onih krajeh nima više obstanka. Ne samo na Martinike već i po drugih otekoh rigaju vulkani, tako da učenjaci drže, da će do mala sve Antille progutati more. To će bit jedna od najstrašnijih katastrofa, ča ih je ljudsko oko vidjelo.

Zloglasni Pjerotić poznati junak od affaire sv. Jeronimskog zavoda bil je ovi dni kašnjen na 6 tjedan radi prekršaja, o kem je bilo neki dan govora va našem listu. „Piccolo“ ga zove „famoso“! Kako da je on bolji od njega.

† Belgijaska kraljica Marija Henrietta. Iz Bruselja javljaju da je u belgijskoj kupelji Spas u petak na večer malo prije 8 sati nakon dugotrajnog bolooanja od vodene bolesti preminula belgijska kraljica Marija Henrietta.

Smrću ove visoke i plemenite gospođe zavija se u korotu ne samo belgijska kraljevaka, nego i naša vladarska kuća, te velik broj evropskih kneževskih dvorova, s kojima je pokojnica bila u tiesnom rodbinstvu.

Pokojna kraljica rodila se je u Budimvu dne 23. kolovoza 1836. kao kći nadvojvode Josipa bivšeg ugarskog palatina i njegove supruge Marije, rođene princeze Würtembergke.

Sa 17 godina udala se je u Schönbrunn, odnosno u Bruselju 22. kolovoza 1853. za tadašnjeg belgijskog prietelonoaljednika, sada kralja Leopolda II. Iz njihovog braka poteklo je više djece, te su danas još na životu tri kćeri: nadvojvodkinja Louisa Koburška (to je ona nadvojvodkinja, koja je imala poznatu affaira s častnikom Matačićem - Keglevićem. Op. ur.) grofica Štefanija Lonyay, bivša supruge prietelonoaljednika nadvojvode Rudolfa i princeza Klementina, koja nije udata. Vrhovni zapovjednik ugarsko-hrvatskog domobranstva, nadvojvode Josip, brat je pokojne kraljice, a nadvojvodkinja Elisabeta, udovica nadvojvode Ferdinanda Karla, njezina je sestra.

Sretan kartuš. Iz Petrograda javljaju: Među najsigurnije kartuše ovdješnjeg plemičkog kluba spada grof Kozłowski. Jedne večeri kad je on baš dobio na kartama opet 30.000 rubalja, opazila su dva člana klubskog odbora, da je grof jednu kartu turio u rukav.

O tom je sastavljen zapisnik, što je naravno imalo za posljedicu, da su pred sretnim kartušem vrata svih klubova hermetički zatvorena. Grof je tužio radi potvore, ali ga je sud s tužbom odbio, pošto su svjedoci posvjedočili da je on doista imao jednu kartu u rukavu.

Atentat na Roosevelta. U Chicagu ponosi se kako odanle javljaju, glas, da je otkrivena anarhistička zavjera proti životu predsjednika Roosevelta. Atentat imao se je izvesti u listopadu prigodom predsjednikova posjeta u Chicagu.

Po jednoj kasnijoj viesti, sastavljen je sasvim novi program za doček predsjednika Roosevelta u Chicagu, pošto se je otkrilo da su više članova prvog odbora za doček anarhisti. Pojedinkosti tog novog programa drže se predbežno tajnina.

Piranski načelnik odsuđen. Nedavno priredili su u Piranu svečanost na korist talijanske „Lega Nazionale“. Tim povodom bijahu ukrašene zgrade, privatne kuće i trgovci cviećem i zastavami u bojama Italije, t. j. zeleno-bielo-crveno. O tom bijaše oba-

vještena politička oblast u Kopru, koja je odmah povelja isavile i na temelju listih osuda piranskog načelnika i zastupnika c. kr. bilježnika dra. Bubba na globu od 60 kruna, osim njega bijahu odsuđeni na globu građani: Rudolf Movia i Fran Commuso svaki na 40 kruna, L. Rosso, Niko Zurotti, Silvio Tamaro, Jakov Petronio, Romano Lion i Guido Trevisani svaki na 20 kruna globe. Altroke Austrijanci!

Krasna vlada. U Lizabonu izrodio se veliki skandal. Vlada je is kraljeve krune i žezla uzela za državu sve dijamante i nadomjestila ih s kristalima. Dijamanti vriede milion funti štrlinga.

„Relchawahr“ je do sad više puta pisao o dogodajama u Zagrebu; ovaj list, koji uvijek polazi sa gledišta državnih interesa, opravdava Hrvate za ono što se dogodilo, i kaže jama, da su Hrvati bili uvijek državi najvjerniji, a uvijek im u državi gore nego ikojem drugom narodu.

Grofica i seljak. Iz Varšave javljaju: U krugovih višeg poljskog plemstva vrio su neugodno uzbuđeni s toga, što je neka grofovača udova iz ponsajodičnjeg poljskog grofovskog roda pošla za jednostavnog seljaka te se s njim vjenčala. Ovaj seljak bio je puki radnik na njezinom dobru, a nje imao nikakovog posjeda. Novi suprug grofici mladi je od nje za 20 godina.

Miroslav Egih, rodom iz Szigetvara u Ugarskoj 31-godišnji mesaraki pomoćnik kod slaninara g. Rabusa, koji je ranjen tanotom iz revolvera kod izgreda pred kućom umirovljenog uzničara Vitasa na Prilazu br. 31 u Zagrebu, kao da će se nekim čuđom spasiti. „Nar. Novine“ javljaju: Tane je Egih u prošlu izpod sedmoga jebra na lijevoj strani i ustavilo se u tielu, a da se do danas nije moglo izvadić, jer je Egih za ovakova tešku operaciju prešlab. Liečnici u bolnici milosrdne braće, kamo je Egih odpremljen, dvojili su, da će ostati na životu. No čini se, da mu je jaka i mlada narav pomogla, te mu je tako krenulo na bolje, da je već prišlo izvan opasnosti.

Potres u Australiji. Na 19. ov. rj. u jutro osjetio se je potres u raznim gradovima južne Australije. U Adelaidu osjetio se je kako odanle javljaju, 19. o. m. na večer žestok potres, usljed koga se je pučanstvo jako unemirilo. Više crkva i zgrada je oštećeno; nekoje su osobe jedva imakle pogibelji života.

U pljanstvu. Iz Pariza javljaju: Povodom viesti algirskih i ovdješnjih listova o tobožnjem pokušanom samoubojstvu jednog ruskog velikog kneza, ustanovljuje se u depeši, što ju priobćuje „Agence Havas“ iz Algira, da se je Vladimir princ Tuberkov, koji je odoio u jednom ondješnjem svratistu s jednom damom vratio s večere i izpalio hitac iz revolvera, kojim se je lako ranio. Povrativši se k sviesti, izjavio je princ, da je mnogo pio i da nije znao šta radi.

Štrajk u Trstu. Fakinu u Puntu franko u Trstu organizirani su društvo. Njihov predsjednik, neki Zolia, i dva druga od uprave, isto fakinu, bijahu prošlih dana zatvoreni radi izgreda i počinjenih nasilja. Is toga se je malo po malo izgledao štrajk svih fakina, koji su tražili, da im se puste iz zatvora njihovi drugovi. Sukob se začeo usljed toga, što je Lloyd odpuatio prva štrajkaše. Sad se stvar uredila. Nego o tom i drugi put.

Pul, 25. septembra. U Tinjanu pobiedili naši velikom većinom glassova. (Živili Tinjanoli! Živio Defar! Urod.)

Kupujem
20.000 kilograma
lovorova lišća.
Vrtlarja:
Krišić, 228.
Kroutil

Oglas.

Temeljem odpisa c. kr. kot. poglavarstva u Voloskom od 9. septembra 1902. br. 14853 se ovime do obćeg znanja stavlja, da će se dne 15. oktobra 1902. u 8 sati jutro pred ovo-obćinskim uredom obdržavati kontrolna smotra za c. kr. domobranstvo za obćinu Volosko i Opatija kao i za tadjince u istoj stannjaće.

Kontrolnoj smotri dužni su pristupiti svi pričuvnici osim onih:

- koji su tekom ove godine aktivno služili ili sudjelovali kod vojne vježbe;
- koji se nalaze u tamnici ili istražnom zatvoru;
- koji su providjeni redovitom putnicom odsutni po moru ili po inozemstvu;
- doknadni pričuvnici koji su t. g. unovaćeni.

Naknadna kontrolna smotra obdržavati će se dne 20. i 21. okt. u 9 sati jutrom u domobranskoj vojarni u Ljubljani.

Obćinsko glavarstvo, u Voloskom 24. sept. 1902.

Načelnik: **Dr. Stanger.**

Stjepan Bažić otvorio je u Voloskom br. 22 svoju

kovačnicu

to se p. n. gg. vlasnikom i poduzetnikom najtoplije preporuča.

Radnje izvadjaju solidno, brzo i uz

najniže cijene.

Posujilnica u Voloskom

prodaje više komada

zemljišta

u obćinama: **Pobri, Perenci, Kućeli, Bregi i Rukavac Goranj.**

Pobliže informacije mogu se dobiti u pisarni dr. K. Janežića u Voloskom.

Ljekarna D. Accurti na Rieci,

Corsia Deák, (tik kolodvora)

preporuča svoje medicinske specijalitete:

Željezovito-Kina-Vino, vrlo ugodna okus, izvrstno sredstvo proti slabokrvnosti, živčanim bolestim, lošoj probavi, te u rekonvalescentnom stanju iz svih bolesti.

Najfinije bakalarovo ulje, čisto, te sa željezom i jodijem, direktan vnos iz šumovine iz smauinita i svjetske tvornice: Labusen. Ovo čuveno ulje rabi se sa velikim uspjehom proti: sušici, skrofuli, rakitici, plućnom kataru, kašlju i kožnom osiku.

Izvadina Salsaparilje Hondurana, izvrstno sredstvo za čišćenje krvi osobito iz najtežih bolesti.

„Callifago“, Jedino i najbolje sredstvo, kojim se sigurno daju odstraniti kurja oka.

Zdrave kapijice, Nenađkriljeno sredstvo za sve zloćudne bolesti.

Dr. L. Roheim

pojedinih sanatorijama,

specijalista za tajne bolesti, ordinira svaki dan od 10—12 pr. p. za gospodu, a od 3—5 p. p. za gospođe na Rieci, vicolo Germania br. 2, I. kat. Nad Ljekarnom D. Accurti.

Tiskara V. Tomičić i dr. u Opatiji preporuča slavnom obćinstvu svoje bogato skladište najfinijih i najmodernijih posjetnica, omotah, i drugih tiskanicah uz vrlo umjerene cijene.

Prvi zavod za pogrebe u Opatiji

preporuča se svime što se odnosi na uređenje odra, mrtvačke sobe i pogreba te skladištem u kome će sl. obćinstvo naći veliki izbor

Mrtvačkih liosova (kasela) i križeva.

Cijene su koliko za priredbu pogreba, toliko i za liosove vrlo umjerene.

Odnosne prijave i naručbe prima

Fran Doberlet
Opatija. — Kuća Ertl.

Visekrat odlikovana   Visekrat odlikovana.

Najstarija i najveća

Tvornica peći i zemljenih stvari

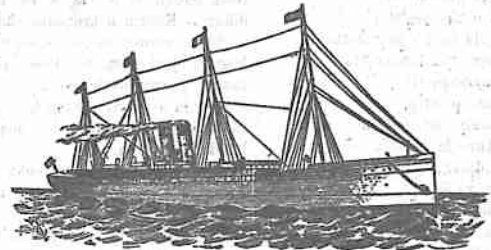
Augusta Dreise

u Ljubljani.

Bogato skladište zemljenih peći i štednika.

Peći u najnovijim bojama i oblicima, izvrstno izvedene prodaju se po najnižim cijenama od 14 kruna dalje.

Kod većih naručba do 20% popusta. — Olenici šalju se na zahtjev gratis i franko.

Rieka — Amerika

Medjunarodna putna poslovnica

L. Mašek i drug na Rieci

odprema putnike iz Rieke u Ameriku sa najbrzim parobrodima svakog

petka i ponedjeljka.

Upute daje besplatno i brzo

L. Mašek i drug

Via Riva ugao Via Lido.

Putnicima, koji putuju u Ameriku nije nužno da znadu čitati i pisati

Posujilnica u Voloskom

registrana zadruga sa ograničeno jamćenje.

Prima novac na štednju od svakoga, te plaća od istoga 4 1/2%, kamata, čisto bez ikakvog odbitka. Rentni porez na uložke plaća posujilnica sama.

Vraća na štednju uložene iznose bez odповјedi, pridržaje si ipak u osobitih slučajevih, pravo otkaza u smislu § 8 društvenoga statuta.

Zajmovo (posuđe) daje samo zadrugarom, i to na hipoteku ili na mjernice i zadužnice uz garanciju.

Uredovni sati: svaki dan izim nedelje i blagdana od 9—12 sati pp. i od 3—6 sati poslije podne; u nedelju i blagdana od 9—12 pp.

Društvena pisarna i blagajna nalazi se za sada u odvjetničkoj pisarni Dra. Janežića u Voloskom.

Pobliže informacije dobivaju se u pisarni Dra. K. Janežića i Dra. A. Stangera u Voloskom.

Novčani promet u god. 1901 izmašao je K 1161.044-39 — Garancija izmašala je K 133.760.— — Uloženo je bilo u posujilnici god. 1901 K 575.486-28.

Ravnateljstvo.